

Llançà s'enfonsa sense que pugi el mar: dècades de deixadesa i una pregunta incòmoda sobre els impostos

Opinió | 26-08-2026 | 21:19

Llançà aquest 26 d'agost

L'Ajuntament de Llançà potser mereix ser reconegut com el primer consistori de la costa que ha decidit anticipar-se de manera radical a les conseqüències del canvi climàtic.

Els científics adverteixen que l'escalfament global provoca un augment del nivell del mar. En escenaris extrems i a molt llarg termini, la desaparició d'una gran part del gel terrestre podria fer pujar els oceans desenes de metres. Potser l'Ajuntament ja ha arribat a una conclusió: per què invertir en Llançà si algun dia podria quedar sota el mar?

Aquesta és, evidentment, una explicació irònica. Però costa trobar-ne una altra quan es contempla l'estat de molts carrers, voreres, fanals, canonades i espais públics del municipi. La sensació que transmet la gestió municipal és que invertir en el manteniment de Llançà no és una prioritat.

Molts fanals fa dècades que estan instal·lats. Alguns podrien acostar-se als cinquanta anys d'antiguitat i encara funcionen amb sistemes d'il·luminació i bombetes groguenques pròpies d'una altra època. Mentre altres municipis modernitzen l'enllumenat per millorar la visibilitat, reduir el consum i reforçar la seguretat, a Llançà sembla que el temps s'hagi aturat.

La situació de les canonades tampoc convida a l'optimisme. Bona part de la xarxa data dels anys setanta i no s'ha actualitzat de manera integral. Quan apareix una avaria, es fa un pedaç i a continuar, fins que arriba el problema següent. Les incidències en el subministrament es repeteixen i els veïns acaben assumint com a normals unes deficiències que no ho haurien de ser.

El mateix passa amb les voreres. Hi ha forats i desperfectes que poden passar mesos sense reparar-se, amb el consegüent perill de caigudes. No es tracta només d'una qüestió estètica: una vorera trencada representa un risc per a la gent gran, les persones amb mobilitat reduïda, les

famílies amb cotxets i qualsevol veí que simplement vulgui caminar amb seguretat.

A tot això s'hi afegeixen les papereres plenes, la brutícia i els carrers envaïts per les herbes. Es neteja o es desbrossa algun punt concret, però una gran part del municipi continua esperant. S'actua en un carrer mentre molts altres queden oblidats, com si mantenir mínimament una zona ja fos suficient per poder donar la feina per acabada.

L'avinguda Mestral, una de les vies principals per accedir al Port, n'és un exemple clar. Fa anys que acumula forats i desperfectes sense que s'hi executi una actuació definitiva. Els conductors han d'esquivar els sots i conviure amb un paviment que no correspon a una de les principals vies de pas de Llançà.

El carrer Gardissó també reflecteix aquesta manera de fer. Era una via de doble sentit i, finalment, es va decidir convertir-la en un carrer d'una sola direcció. La mesura podia ser encertada, però es va aplicar sense oferir una alternativa raonable per tornar cap al poble, obligant els conductors a fer una volta considerable.

En aquest mateix carrer s'havien d'eixamplar les voreres. I quina va ser la gran actuació? Pintar una línia groga a terra i presentar-la com si fos una vorera. Una ratlla de pintura no protegeix els vianants, no elimina barreres arquitectòniques i no converteix un espai insegur en una vorera digna.

La situació a la carretera N-260, a l'entrada de la població, tampoc és nova. Els semàfors obsolets provoquen cues importants i compliquen l'accés al municipi. Fa aproximadament vint-i-cinc anys que sentim parlar del projecte d'una gran rotonda, però passen els anys i els ciutadans continuen atrapats en les mateixes retencions.

És cert que la carretera no és competència directa de l'Ajuntament. Però també és legítim preguntar-se si, després de vint-i-cinc anys, el govern municipal no hauria pogut exercir més pressió, reclamar amb més contundència i aconseguir que les administracions responsables desescallessin definitivament el projecte.

La capacitat política d'un Ajuntament no es mesura únicament per les competències que té sobre el paper, sinó també per la seva insistència, la seva influència i els resultats que obté davant les altres administracions. Vint-i-cinc anys esperant una rotonda no són una gestió: són una condemna a continuar fent cua.

Tot plegat ofereix una imatge preocupant. Llançà no necessita actuacions puntuals pensades per sortir a la fotografia, sinó una planificació seriosa per renovar els serveis bàsics, reparar els carrers, garantir voreres segures, modernitzar l'enllumenat, mantenir nets els espais públics i solucionar els problemes de mobilitat.

Si el motiu real d'aquesta falta d'inversió és que l'Ajuntament preveu que el canvi climàtic acabarà esborrant Llançà del mapa, potser fins i tot mereixeria un premi per la seva extraordinària capacitat d'anticipació.

Però, mentrestant, els veïns continuen vivint al poble, caminant pels seus carrers, patint les avaries, esquivant els forats i pagant religiosament els impostos.

I aquí apareix la gran pregunta que el govern municipal hauria de respondre: si els diners no es

veuen en l'enllumenat, les canonades, les voreres, la neteja, els carrers o els accessos, on van a parar tots els impostos que paguem?

Autor: Antoni Vila Feliu